

Arrest

nr. 278 660 van 12 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2022.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De verzoekende partij, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 15 juli

2021, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangevoerde elementen niet worden aanvaard. De commissaris-generaal besluit dat de verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat ofschoon de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, de loutere, algemene precaire situatie aldaar op zich evenwel niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd. De verzoekende partij slaagt hierin niet.

De Raad wijst erop dat landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van o.a. huisvesting en de toegang tot onder meer de arbeidsmarkt weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch dit volstaat echter niet om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het komt de verzoekende partij toe de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift echter in wezen tot het aangeven een andere mening te zijn toegedaan waarbij zij haar verklaringen herhaalt en/of citeert en zij verwijst naar algemene informatie. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het voeren van een herhalend en een algemeen betoog, minstens blijft zij in gebreke concrete en valabele argumenten aan te reiken die de gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal waarbij rekening werd gehouden met de concrete en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij ontkrachten, laat staan weerleggen. De Raad wijst er hierbij nog op dat zijn rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk dossier dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht en beoordeeld te worden, zoals in casu geschiedt.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat en in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, niet aantoonde dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in voornoemde rechtspraak, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 juli 2022, voert verzoekende partij aan dat zij een alleenstaande vrouw is die dreigt op straat terecht te komen, zonder medische verzorging, indien zij naar Griekenland terug moet keren. Zij benadrukt dat dit een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM zoals duidelijk blijkt uit de verschillende rapporten. Zij licht toe dat de situatie voor terugkeerders zeer moeilijk is aangezien er geen directe opvang zal zijn en de procedures traag verlopen. Zij vervolgt dat de omstandigheden waarin zij zal terechtkomen zeer precair zullen zijn, temeer er in Griekenland geen sprake is van een effectieve bescherming. Tot slot wijst verzoekende partij op haar medische problematiek.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland (voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming), doch ze gaat evenwel niet in op, minstens slaagt ze er geenszins in om middels concrete en overtuigende argumenten een ander licht te werpen op hetgeen eerder concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland werd vastgesteld.

Waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar algemene (landen)rapporten en op algemene wijze herhaalt dat een terugkeer naar Griekenland een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad de grond in de beschikking van 15 juli 2022 waarbij erop wordt gewezen dat *“ofschoon de situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland weinig rooskleurig en erg onzeker is, de loutere, algemene precaire situatie aldaar op zich evenwel niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij haar persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd. De verzoekende partij slaagt hierin niet.*

De Raad wijst erop dat landeninformatie, zoals die door verzoekende partij aangehaald omtrent de situatie van verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op het vlak van o.a. huisvesting en de toegang tot onder meer de arbeidsmarkt weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat

op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.”

De Raad beklemtoont dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest “*Ibrahim e.a.*” van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Ze blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Zoals eerder in voornoemde beschikking werd vastgesteld, slaagt verzoekende partij er namelijk niet in afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie als statushouder in Griekenland wordt vastgesteld, met name:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming, dus na de toekenning van uw internationale beschermingsstatus, in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting en gezondheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen of eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Wat uw problemen met huisvesting betreft kan worden vastgesteld dat u steeds over een woonruimte beschikte. U verklaart immers dat u zeven maanden lang zonder te betalen bij een groep andere Somalische vrouwen kon verblijven in de hoofdstad (NPO, p. 8). Wat uw gezondheidsproblemen betreft, verklaart u enerzijds dat u geen medische zorgen kreeg in de hoofdstad, maar anderzijds “ik heb gevraagd, maar ze zeiden dat ze niet veel konden doen, aangezien mijn oog al geopereerd was” (NPO, p. 8). Later zegt u “als je geen registratiekaart hebt, dan heb je geen recht voor medische zorg” (NPO, p. 8). Dit is echter tegenstrijdig met de beschikbare informatie die bevestigt dat u wél over een status van internationaal beschermde beschikte. U geeft bovendien toe dat u weinig moeite deed om nog een afspraak te maken met de (asiel)autoriteiten: “ik heb één keer geprobeerd om een afspraak te maken bij het aanmeldingscentrum, en dan hebben ze gezegd dat het meer dan een jaar duurt, en dan heb ik gezegd het heeft geen zin, en ik ben maar weggegaan.” Ook moet worden vastgesteld dat u minder dan zeven maanden na de toekenning van uw status naar België gereisd bent. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U slaagde er bovendien ook probleemloos in om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.”

Verzoekende partij haar algemene argumentatie ter zitting dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene beweringen/veronderstellingen zonder dat zij echter *in concreto* aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie er door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij er haar rechten niet (langer) kan laten gelden.

Diegene die aanvoert dat hij risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het persoonlijk wedervaren en individueel traject van verzoekende partij zijn te dezen doorslaggevend. Verzoekende partij toont echter niet *in concreto* aan, zoals eerder werd vastgesteld, dat zij als statushouder in Griekenland in een situatie verkeerde, dan wel bij terugkeer zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie er door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt. Met betrekking tot de aangevoerde schending van voornoemde verdragsbepaling stipt de Raad nog aan dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch ze toont niet aan dat er in haar geval in Griekenland geen/niet langer sprake is van effectieve bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 15 juli 2022 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twaalf oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS